

СВЕТИЯТ ГРОБ ЛАКСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Край един свят гроб живеел открай време прочут по своята праведност и мъдрост отшелник. ПравOVERни от близки и далечни страни идвали при него и му носели по някакъв дар, за да ги пусне да се поклонят на гроба и да докоснат светата пръст. Прислужвали му няколко млади ученици, на които той разкривал премъдростите на пророка и ги готвел за служители на аллаха. Живеел си старият праведник волно-охолно, от нищо не се нуждаел.

Измежду учениците му имало един младеж, който надминавал всички по своя остър ум и предприемчивост. Затова благочестивият учител много го обичал.

И ето, след като той изучил всички мъдрости на корана, дошло време да отиде между хората да ги напътствува в правата вяра.

На раздяла отшелникът подарил на любимия си ученик едно магаре, за да си натовари дюшека, завивките и дебелите книги. Младежът поблагодарил и тръгнал.

Карал, карал донякъде, а на един кръстопът — не щеш ли — беда! Магарето легнало и навирило петалата. Дали си е било болно отпреди или аллах сега беше прекъснал дните му — аз не знам, пък и кой ли може да проникне в премъдростта на всевишния? Както и да е, лежи магарето на сред пътя, а стопанинът му стои и се чуди какво да прави — ни да продължи, ни да се върне. Не може да носи товара, че бил тежък, пък и нали е срамота учен човек като него да се натовари като камила — каква вяра ще имат в думите му простите люде, ако го видят...

Мислил, мислил младият човек и най-сетне намислил: закопал магарето край пътя под един чинар и дори горски цветя на гроба му посадил. След това си издълбал наблизко землянка и заживял като отшелник.

През това кръстовище минавали пътници от четири страни — едни насам, други нататък. Всички, които се спирали да си починат под хладната сянка на чинара, питали младежа чий е гробът, за който той благочестиво се грижи. Младежът важно, както е редно, им разправял, че това е земната обител на един светец и че билките, които цъфтят на гроба, са много лековити — всякакви болки лекуват. Като чували това, пътниците се кланяли на гроба и оставяли кой хляб, кой дреха, кой пари.

Скоро из цялата страна се разнесла мълвата за младия отшелник, който се бил лишил доброволно от всички радости на живота, за да се грижи за гроба на светеца. И заприиждали отвред поклонници със скъпи дарове. Те слушали със зяпнали уста поученията на младежа, а когато се върнели в къщи, хвалели се на съседите какви чудеса видели и каква мъдрост слушали да се лее из устата на праведния отшелник.

Така след време някогашният беден младеж забогатял: на мястото на землянката построил висока къща и поставил върху светия гроб мраморна плоча, на която краснописец-каменар издълбал със златни букви следните мъдри слова: „Леността е майка на всички пороци“ и „Богатството не е угодно на аллаха“.

От ден на ден поклонниците се умножавали. Толкова много хора се струпвали, че трябвало да се редят на дълги върволици и да чакат търпеливо реда си, за да докоснат светия гроб и да оставят даровете си.

Слухът за светилището дошъл и до ушите на стария отшелник. Той намислил да отиде да види какъв е този нов светия, когото всички започнали да почитат повече от него. Яхнал мулето си и тръгнал, като не забравил да вземе подарък за своя събрат, както повелявал добрият стар обичай.

Щом пристигнал на гроба и зърнал младия отшелник, той начаса познал в него своя някогашен любимец. Както е пристойно, двамата взаимно се поздравили и се оттеглили на мъдър и благочестив разговор.

Старият отшелник казал:

— Заклевам те в името на аллаха, кажи ми как постигна такава слава, че и моята затъмни?

— Като слушах и с двете си уши мъдрите ти съвети — отвърнал младият.

— Ами кой праведник почива в тоя свят гроб?

— Когато напуснах твоята стряха и дойдох до това кръстовище, аллах пожела да прибере в рая си магарето, което ти ми подари. И какво трябваше да правя клетият аз, останал наред пътя с тежък товар? Закопах магарето и останах да живея тук от подаянията на правоверните. Както виждаш, потръгна ми: построих си къща и за благодарност към магарето на гроба му положих плоча със златни букви.

Като изслушал тия думи, старият отшелник се поклонил дълбоко и изрекъл:

— Да бъде свята паметта на моята магарица, майката на твоето магаре! Когато аллах я прибра в магарешкия рай, аз също я закопах на онова място и издигнах паметник на гроба и, който ти добре знаещ!

След като се поразговорили така, двамата хитреци седнали да ядат и пият. Цяла нощ се угощавали с вкусните гозби, донесени от наивните вярващи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.